

Bradatemu lažnivcu ste pred letom vse preveč verjeli

S pomnimo se januarja, pred skoraj letom dni: »srečno«, »zdravo«, »bogato leto«, vse želje, ki jih je na debelo trosil dedek Mraz, so se nekoliko po svoje zasukale. Pa mu letos spet verjamete.

Mi vam, dragi bralci, želimo takšno novo leto, kakršno je bilo letošnje. S čim manj paketi. Več pri najboljših namenih ne moremo. Kajti tudi z željami je treba – kakor ste že večkrat slišali – v realne okvire.

Nočemo namreč ponavljati prilizovanja tega bradatega enodnevnega obiskovalca. Ko pride, se smehlja, vse ostalo leto, ko ga ne vidite, pa krade in trosi težave.

Že kulturi posvečeni februar je letos postavil na glavo:

Novi kulturni hram in novo zanimanje za novo kulturo

Rožna ulica 7 našo občino povezuje s slovenskim kulturnim praznikom in spominom na Franceta Prešerna: tam je živel med letoma 1829 in 1835 in pesnil Sonetni venec, Gazele in Sonete nesreče. Današnja Rožna ulica hrani malo spominov na te čase. In tudi – zakaj bi? Vloga kulturnega usmerjevalca je prevzel veličastni Cankarjev dom, in dobro jo opravlja. Okrog tega kroži zgodovinska, kratka in resnična, ki diši po sodobnejši kulturi.

Nedolgo tega si je šla komisija v neko stanovanje blizu »Cankarja« oglede razpoke v stropu, ki naj bi jih zakrivila gradnja novega kulturnega hrama. Zrli in zrli so navzgor, toda zaradi tistega, kar so uzrli malo niže, so potem zmedeni pozabili, koliko razpok so našli: 21 vreč s po 30 kilogrami pralnega praška. Kar lepih 600 kil.

Razumete, zakaj je zgodba zmedena? Nikar pa ne recite, da nima prave povezave s kulturo! Po takšni, higienski kulturi, je danes povpraševanje celo največje.

Zakaj niso iz mesnic odnesli še kavljev?

Elan občanov, ki se jih je zelo veliko znašlo na seznamih evidentiranih možnih kandidatov, se je pred volitvami 11. in 14. marca kazal v dveh smereh. Prvi so bili pripravljeni storiti vse, da bi jih izvolili, drugi pa bi napravili še več, da bi se tej nesreči izognili. Še tretji so od izvoljenih v naši predvolilni anketi pričakovali:

Tone Ž., mesar: »Da ljudem po mesnicah ne bi bilo treba gledati praznih kavljev.« (Od delegatov je res neodgovorno, da kavljev še niso sneli in odnesli.)

Marjan N., študent: »Da kot diplomirani psiholog čez nekaj mesecev ne bi ostal brez zaposlitve.« (Srečen fant: profesor je uslišal njegovo željo in mu omogočil še eno leto študija.)

Tine B., električar: »Okoli stolpnice bi potrebovali več parkirnih prostorov.« (Za tako učinkovito rešitev prometnih zadržev in za izpolnjeno željo bi se lahko jayno zahvalili, saj zdaj, kot smo slišali, parkirni prostor potrebuje le trikrat na mesec.)

Ana Š., gospodinja: »Dan za dnem se zgražam nad nesnago na živilskem trgu.« (Urejeno: tako imenovane nesnege je danes že tako malo, da jo drago zaračunavajo.)

Možje, ki so se že za letošnji ženski praznik stabilizacijsko vedli, saj so namesto dveh, kot v letu poprej, ženam kupovali samo še po eno cvetlico, pa so sami od sebe obljubili, da bodo za prihodnji 8. marec svoj stabilizacijski pristop še zaostriili.

Surovega masla niti za na glavo, v tolažbo superbeli kruh

Čarovna palica nam je konec aprila nakazala, da si čisto po nepotrebnem belimo glavo zaradi preskrbe med turistično sezono. Z znižanjem tolažbene stopnje od 3,2 na 2,8 odstotka je mleko postalo bolj redko, zato pa so napovedovali gore surovega masla – pa še uvažati ga ne bo treba.

Uvozili ga potem res niso več veliko, pa tudi domačega nismo prav pogosto videli. Razen med izleti in dopusti v drugih republikah, kjer niso posnemali niti mleka niti tega sklepa.

V kruh naj bi mesili več koruzne moke, da bi tako prihranili pšenico. Pa iz te moke kruha ni bilo veliko: koruzna moka je bila namreč za kaj takega predraga.

Tako se dandanes jemo cenejši bel kruh, in če se bo cena koruze še naprej dobro držala, bomo tudi superbelega.

Dokaz, da nam stabilizacija res prinaša boljše življenje.

Razcepljena osebnost lahko kupuje in prodaja hkrati

No, zdaj je že jasno, za kaj je pri uvajanju novega odpiralnega časa trgovin šlo. Seveda za občane, za kupce. Nekateri pa so občani-kupci na eni in trgovci na drugi strani, razcepljene osebnosti. Trgovine je bilo treba začeti pozneje odpirati predvsem zaradi njih.

Ne vemo sicer čisto natančno, kako opravijo, ko (kot kupci) pridejo pred trgovino in čakajo do osmih, ko naj bi si jo (kot prodajalci) odprli.

Hitchcock bi o teh razcepljenih osebnostih posnel še vse kaj drugega kot »Psycho«.

Predstavljajte si samo poštarja, ki si hoče poslati čestitko. Nikoli je ne bo vrgel v nabiralnik. Kvečjemu si jo bo napisal med službo in si jo med službo tudi (raz)nesel domov. Pa je.

Tako zdaj brez problemov delajo tudi trgovci: ob osmih z osebnostjo občana-kupca pridejo v trgovino, si (z)nosijo stvari, ki jih rabijo, in če ostane še kaj pralnega praška, kave, barvnih televizorjev in avtomobilskih blatnikov, odpro vrata in postanejo druga osebnost. Trgovci. Zakaj naj bi samo zaradi svojega nakupovalskega dela osebnosti hodili v službo ob šestih, ko pa zdaj po osmi svoji osebnosti uspešno združijo?

To je recept tudi za druge, na primer, za dijake. Z eno osebnostjo naj po osmi uri hodijo v trgovino po malico (saj prej ni odprta), z drugo pa običijo v klopi in sledijo pouku.

Tudi potrošniškemu svetu bi takšna dvojna osebnost koristila, saj bi potem kakšen njegov del v kakšen zapisnik morda zapisal, da slabo dela.

Deviz ne more dati tisti, ki jih nima kje dobiti

Oplazilo nas je kakor strela. Najprej električna: čez noč je bil tok skoraj za četrtino dražji. Sreča v nesreči je bila, da je junija sonce grelo bolj kot elektrika, in tako smo se s tem kar nekako sprijaznili. Še laže bi se, če bi lahko pokukali v prihodnost in prisluhnili govoricam o redukcijah in blok tarif.

Tako smo podražitev elektrike preboleli, strele, ki so takrat letele med nas z republiških, pokrajinskih in zveznih partijskih in sindikalnih kongresov, pa čedalje bolj boleče prebolevamo zdaj.

Stabilizacijske strele. Varčevati bo treba, več izvažati, odpravljati napake ne na račun višjih cen, ampak z boljšim delom, disciplino.

Računati bo treba tudi z manj devizami, je bolj konkretno povedal »mini devizni zakon« in jih največ vzel tistim, ki so devize pač imeli, se pravi, izvoznikom.

Dopust v tujini ali doma je za nogometaše vsakdanjik

Brali smo, da je na daljšem dopustu v Švici dr. Rajko Medenica. Še zdaj ima apartma v švicarskih zaporih, a zdaj nič več na račun jugoslovanskega zdravstvenega zavarovanja.

Dopust v ZR Nemčiji si je privoščil tudi direktor Ine Ivica Djureković. Delegati so povprašali, zakaj ga je podaljšal kar za več mesecev, pa so jim povedali, da tam piše knjige. O marsičem, le o kupčku denarja, s katerim si je na tujem spletel udobno družinsko gnezdece, rajši molči.

Sploh je pri določenih ljudeh rasla želja po takšnem dopustu, kajti stabilizacijska temperatura se je kar zviševala.

Večina zaradi nje ni mogla niti na običajen dopust.

Še najbolj tiho in srečno ga preživljajo nogometaši: najprej so se dodobra spočili med mundialom v Španiji, pa tudi doma jim ni slabo. Do danes bi se brez tiste poldruga ure lažje rekreacije na teden in tiste nadležne SDK že kar lepo poredili.

Čez dopust, pravijo, ga ni!

Nehvaležni turisti naj pošljejo devize, sami pa ostanejo doma

Razočarani turistični in gostinski delavci so sklenili storiti vse za to, da bi prihodnje leto na našo čudovito obalo prišlo manj nehvaležnih tujih turistov. Ne samo, da so prinesli manj mark, kot smo si bili zamislili. Celo nesramni so bili.

Nenehno so si izmišljali nekakšne težave v preskrbi, ki da naj bi jih doživljali pri nas.

Na primer, da ne dobijo pralnega praška. Kakor da so prišli k nam prati, ne pa počivat!

Pisali so, da v trgovinah ni kave, pa jih je ogromno prišlo k nam čez Avstrijo ali Italijo in bi jo torej lahko kupili prav tako, kakor smo jo dobivali mi.

Izbirčno so godrnjali, da pri nas ne dobijo svojih časopisov. Od sile! Če so za nas dobri naši, zakaj ne bi bili zanje?

Pa da ni dobiti mesa. V morju pa toliko rib!

Vtaknili so se celo v našega delovnega človeka, kritizirali naše vrle natakarje.

Nekaj so govorili, da nikjer ne morejo zamenjati svojih deviz, ker so menjalnice največkrat zaprte. Hina! Slab iztržek od turistične sezone jih je razkrinkal, saj je lepo pokazal, da sploh niso hoteli zapravljati.

Nenehno pa so kritizirali. Nehvaležneži!

Upajmo skratka, da bomo letos do deviz, ki jih pričakujemo od turizma, prišli brez turistov. Nemci in drugi naj jih pravočasno in dovolj kar pošljejo, sami pa naj ostanejo doma in kritizirajo, če že hočejo.

Mi smo za dopustovanje pri nas boljše podkovani.

Vrste na črpalkah so se nabrale, ko so začeli prodajati zimske verige

Akaj, ko se je takoj po dopustih še v vročem, sončnem septembru začelo zapletati, kar še ni bilo zapletenega. Najprej so nesrečneži na črpalkah začeli prodajati zimske verige in Jano. Jasno, da so se pred njimi takoj nabrale dolge vrste.

Prvih dvajset jih je včasih kupilo tudi bencin. Nekateri toliko, da so ga natakali kar v kopalne kadi, a ti so bili redki. Večina se je začela preusmerjati na javni promet.

Pardon: v vrste za javna prevozna sredstva. (Če zdajle še čakate ne preveč nabit zelenec za Zgornjo Šiško, je bolj pametno, da Dogovore zložite in jih do konca preberete doma.)

Nekaterim se je že takrat svitalo, da je za boljšo preskrbo nekaj treba storiti.

Vsega, kar je »bon«, tudi za bone ne morete dobiti

Logika neizprosne stabilizacije je z oktobrskim paketom na Šentilju postavila temelje največji konsignacijski trgovini v državi. Zrasla je mesec kasneje, ko so k nam začeli prihajati zdomci. V času, ko primanjkuje marsikaterega blaga, deviz za uvoz pa ni, zaslužita ZIS in carina vso hvalo za duhovit pristop. Med izključne dobavitelje blaga sta namreč v največjem številu pritegnila kar zdomce. Saj so naši, mar ne? Naj torej k stabilizaciji prispevajo svoje.

In so, čeprav besed, s katerimi so v tej »trgovini« odlagali blago, sploh ni v slovenskem slovarju.

Bonton, bonbon – besede s temi tremi začetnimi črkami so znenada pokazale vso moč slovenskega besednega zaklada in našega duha. Pravo bonanco so v uvedbi pologa na mučne poti v Trst in Celovec odkrili zakonski možje. Ničkolikokrat po pet tisočakov jim zdaj preostaja za podporo našemu gostinstvu, turizmu, domačim stvarim.

Bon! (Prej: Dobro!)

Delajmo na praznike, slavimo v dneh, ki to zaslužijo

Celo najbolj kritični bodo priznali, da je bil od vsega novembra najboljši konec. Boljši celo od bližnjega novega leta – za en prosti dan.

Človeku se ob tem kar mlo stori: prav škoda, da ne slavimo dela. Potem bi cel mesec proslavljali, te tri ali štiri dni praznikov pa delali.

Pisal bom svojemu delegatu!

Predlog namreč ni tako nesmiseln. Dokaz imamo iz prakse. Saj se poleti zavzemamo za zimski čas, tedaj, v novembru, pa smo sprejeli poletnega.

Najmanj ideja za delegatsko razpravo bo to. Če nič drugega, bomo med večletnimi delegatskimi razpravami upali na srečen razplet.

Sicer pa – kdo ve? Morda bomo na poletje spet začeli razpravo o zimskem času.

Ko se bo spet prikazal, mu kljub vsemu nazdravite!

In še za sklep: ne verjemite preveč dedku Mrazu. V enem letu se ni dosti spremenil. Če so vam te vrstice vsaj malo osvežile spomin, namreč morate sprevideti, kakšen potuhnenec je: za lanskega Silvestra se je dobrodušno prisankal (prav prisankal, kot bi hotel namigniti, kaj kuha z bencinom), se hinavsko zarežal in vam nekaj malega prinesel – potem pa je podarjeno, pa še veliko več, vse leto vztrajno in skrivaj jemal.

Letos bo spet poskusil.

A nikar se preveč ne jezite nanj. Saj je hinavec, ko tako laže v obraz. A tudi dedek Mraz je navsezadnje samo človek – trčite z njim in praznujte, ko je že tako.

Seveda: v okviru možnosti.

